

ΣΠΙΘΑ

(Τὴν «Σπίθα» βγάζουμε καὶ διαλαλούμε
τὰ ὅσα γίνονται κακὰ στὸν τόπο μας
κ' ἀπ' ὅλους θέλουμε γερῆ, ἠποστήριξη
γὰ νὰ μὴ χάσουμε καὶ μεῖς τὸν κόπό μας.)
Ἡ Συντροφιά

(Ἔτος ἀριθμοῦμεν πρῶτον εἰς τὴν πάλαι γῆν τῶν φάτων).

Ἡ Συντροφιά τῶν ἑνδεκά
Τῆ «Σπίθα» μας συντάσσει
κ' ἔτι καὶ τὸν τόπο μας
σατυρικῶς πατάσσει.

Ἐβδομο φύλλο βγάζουμε
κ' ἡ νίκη εἶναι ἄδική μας
γιατί δεο πάει γρόμισε
πὸ χροῖμα τὸ πονγγί μας

Ἐλλοσε πέντε σήμερα
τοῦ Γενναίου μετροῦμε
κ' ἂν δέν μᾶς βρέξη—ὅπως λέν'—
χαμένοι θέ νὰ πάμε.

Ἐστροφιάτικη εἶναι ἡ «Σπίθα»
μας καὶ θάχη τὸ γροφτεῖν ἀπὸ
μέρος ὅπου βραϊκεῖται
τὸ «Νέον Ἰερουσαλὴμ».

Ἡ Συντροφιά τῶν ἑνδεκά
προδίδει σέ θυσίας
γὰ τὸ καλὸ τοῦ φύλλου μας
δέχως πολλὰς ζημίας

Μονάχα ἀπέναντι φίλους τοῦ
στῆ «Σπίθα» ὅποιοι ἐγγράφη
συνομοσπῆτες τὸ φύλλο μας
θὰ τοῦρξατε ἀπ' εὐθείας
"Ὅλο τὸ χρόνον δωρεάν
κ' ἀμέσως κ' μᾶς γράψη,
ποῦ θέλει νὰ τὸ στέρνουμε
δέχως ἀπογοησίας

Κ' ἂν κίνομε ἀπὸ σήμερα
ἐτούτη τὴ θυσίαν
ἵστούς φίλους στηρίζομεθα
τῆς «Σπίθα» ποῦ ζητοῦνε
ἑαλλέτερον, δέχως κερμὰ
τὸ φύλλο μας ζημία,
νὰ γίνῃ γροφτερότερα
γιατί μᾶς ἀγαποῦνε.

Ὁ Τζανέτος κ' ὁ σιόρ Ντάντης
σύζητοῦνε θαυμασίως
κ' ὅλα τὰ κακὰ ἐλέγχουν
δημοσίᾳ ἐξαισίως.

Τζανέτος: Καλὴ σου μέρα Ντάντη μόν...
Σιόρ Ντάντης: Καλῶς τον τὸν Τζανιότο.
Τζανέτος: Κάτι «ἀσοπροσάριστος»
μοῦ φαίνεσαι Κορφιότο.
Σιόρ Ντάντης: Αὐτὸ δέν εἶναι τίποτα
φυλάξου μοναχὰ
μέρες πολλές μὴ μείνουμε
μέ ἀδειά τὴν κοιλά.
Τζανέτος: Καὶ λές μοῦ ἀδελφοῦλη μου
πάλι νὰ θυμηθοῦμε
ἐκεῖνὰ ποῦ ἀλημονήσαμε
πὸ τότες ποῦ ἀρχίσαμε,
βελάδα νὰ φοροῦμε;
Σιόρ Ντάντης: Ἐοὐ τὰ ξερεῖς ἐλ' αὐτὰ
εἶναι δουλειὰ ἄδική σου.
Τζανέτος: Γιὰ τὸ νὰ ἴσῃαι ἡσυχῆς
καὶ πρὶν πρῶτον ὄρα
θ' ἀρδοῦν νὰ με καλέσουν
στὴ Μπάνκα γὰ νὰ πάω.
Καὶ δίνοντας ἀπογραφή
ὄλα θὰ τὰ σαρώσω...
λοιπὸ μὴ «μαριελάρεσαι»
καὶ μοῦ γροφιάξεις τόσο...
Σιόρ Ντάντης: Μακάρι νὰρθουν ὅπως λές
ὄρα καλὴ κ' ἀγία
γιατί ἡ κοιλιά μου ἐφύρανε

ἀπ' τὴν ἀναφαρᾶ.
Τζανέτος: Μωρέ... «νομιπέτσα» ποῦ τὴν ἔχει
ἡ κοιλοῦλά σου σιόρ Ντάντη!...
Μ' ἄλλα λόγια θὰ μοῦ πῆς
πῶς σέ πῆρα στὸ λαιμὸ μου
ἐν καὶ σήμερα ἡ Μπάνκα
δέν μοῦ δώσῃ τὸ ἀκὸ μου!...
"Ἄν θές πάμε νὰ κάμουμε
δὴ πᾶσα σὶτὴ σπιανάδα
κ' ἄσε τὴν πείνα γὰ νὰ δῆς
ποῦναι ὄραία μακάδα...
Μοῦ κᾶζεται ἐσοτόχισε
ὁ Γενάρης τὴν δουλειά του...
Ποῦναι ἡ βροχάδες ποῦ ἔκανε
τὸ κροῦ τὸ περσινὸ;
Μήπως οἱ νέοι ἀρχηγοὶ
μέ τὰ «πολιτικᾶτα»
πὸ καλαντάρι ἐκάμανε
σιόρ Ντάντη μου σαλάτα;
Σιόρ Ντάντης: Σοῦτ'!... Δέν ἔχεις σὺ δι-
κάωμα
τοῦς ἀρχηγοῦς νὰ κίρης
κ' ἂν ὅλα εἶναι ὅπως λές
καὶ φαίνονται ἄω—κάτω,
Κ' ἂν τὸ Γενάρη θάλανε
στὴ θέση τοῦ Ἀπριλίη
αὐτὸ θὰ πῆ πῶς ἐν' ἔκανοί
τον κόσμον νὰ χαλάσουν
—καὶ πρὶν «φονήση» εἰς θνητόν
νὰ τὸνε ξαναφτιάσουν.
Τζανέτος: Ἰαὶ εἶν' ἡ ἀκταχώρητον...
Μ' ἄς ἔλειπε καὶ σοῦλεγα...
Σιόρ Ντάντης: (Σ)μα... κα... τοχυρωτι-
κὸν μωρέ
κ' ὄχι ἀκαταχώρητον...
Τζανέτος: Εἶρω κ' ἐγὼ πῶς νὰ τὸ πῶ
μήπως καὶ τὸν ματάκουσα
τοῦτο τὸ νόμο ποκῶμαι!...
οἱ νέοι Προτενοουσιάνοι!...
"Ὅπως τὸν λέν' ἄς ἔλειπε
καὶ σοῦλεγα Κορφιότο...
Σιόρ Ντάντης: Τί νὰ μοῦ πῆς μωρέ
στραβέ καὶ κοῦτιακα Τζανιότο...
"Ἄν ἔχῃς κότσια νὰ τὰ πῆς
σέ κειτὸς ποῦ κυβερνοῦνε
ποῦ—ὅπως μοῦ λές—γροφίζουμε
μονάχα νὰ χαλάνε...
Τζανέτος: Ποῦ! Τῆς Ρωμησοῦνης τὸ μυλιὸ
ἐγὼ θέλες νὰ σράσω!
Καθ' ἔξυπνος τώρα Ρωμηός
γὰ τοῦτο κίαιε πάσο...
Σιόρ Ντάντης: Κάτσε λοιπὸν ἴσῃαι ἄκρη σου
καὶ τραβὰ ὅπου σέ πάνε
ἐκεῖνὸ ποῦ «κατὰ καιρούς»
τὴ χώρα κυβερνοῦνε.

Τζανέτος: Ἐν' ὄρα τώρα γὰ φαί
κ' ἄς πάμε δὴν μπουροτοῦνη
νὰ πάρομε νὰ φάμε
κροφὰ μετὰ τὰ κατιούνη!

Ὁ Προθερετὸς τῶν χλιαστῶν
Μιλεῖ ἐνώπιον τῶν πεστῶν.
Ἀποκάτω ἀπὸ ταῖς φυλακαῖς
Τῆ Κυριακῆ περνοῦντας
Ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ
Ἰδα ἐκεῖ παρόντας.

Ἦτανε οἱ χλιασταὶ
Ποῦ σ' ἔνα σταῦλο μῆχαν,
Διὰ νὰ κάμουν μάδημα,
Ἄφ' οὐ προσευχηθῆκαν...
Τὸν παλαιὸ χλιαστὴ
Ἄφ' οὐ ἐπροσποιήθην,
Ἄπ' τὸν τελετάρχη μετὰ τιμῶν
Στὸ σταῦλο κ' ἐγὼ εἰσῆχθην.
Ψηλά σιεκόντονε ὁ παπᾶς
Μέ ὄδοι ἐστεμμένους,
Κ' ὁ Ζαβολέμης δίπλα του,
Ὡς Διάκος ἐπρωμένους...
Οἱ χλιασταὶ μὲ εὐλάβεια
Κρατούσανε βιβλία,
Καὶ τοῦ Διασάκου ἀκούανε
Τὴν ἐξῆς διδασκαλία.
Ἄγαπητοὶ μου ἀδελφοί,
Τὰ Ἴερά βιβλία
Δένε ποῦ θ' ἀπολαῦσαι
Μεγάλῃ εὐνοχία.
Μεῖς δι' πιστοὶ θὰ ζήσωμε
Τὸ δλον χίλια χρόνια,
Θὰ τρώμε καὶ θὰ πίνωμε
Χάρισμ' αὐτὰ τὰ χρόνια:
Θὰ τρώμ' ὄλο κοτόπουλα,
Καὶ τοῦ πουλοῦ τὸ γάλα
Χαβιάρι καὶ ῥιζόγαλο
Καὶ θὰ πίνωμε Μαρούλα.
Χαλβᾶ καὶ σπανακόπηταις
Καὶ ἀστικοῦς καὶ χιλια
Φροσῆς καὶ χερμιονικὰ
Καὶ πάσιες καὶ πιστέλια.
(Τότε εἶδα τοῦς χλιαστὰς
Μιου γλύφανε τὰ χεῖλια).
Νοῦν δέν νὰ πλερώνωμε,
Ἰέ ὄρα τῆ καὶ τσαγκάρι
Ποτέ δέν θὰ πηγαίνωμε
Ποτέ δέν θ' ἀροσωσταίνομε
Καὶ οἶνε θὰ πεθαίνωμε.
Κ' ἂν οἱ Ἀντιχλιασταὶ
Τολμήσουν νὰ μᾶς σφάζουν,
Καὶ εἰς τὸ Κοιμητήριον
Ζητήσουν νὰ μᾶς θάρουν,
"Ὅλοι ἐμεῖς σέ μὰ νυχτιά
Σὺν ἄγιοι θὰ σκωθοῦμε
Καὶ ἀέροιοι καὶ μακάριοι
Χίλια χρόνια θὰ ζοῦμε.
Αὐτὰ ἡθελα νὰ σᾶς πῶ,
Αὐτὰ νὰ σᾶς διδάξω,
Καὶ τώρα τὸ Διάκο μου
Ν' ἀρορέμῃ θὰ διατάξω.
"Ὁ Ζαβολέμης σκαθῆκε
Κ' εἶπα ἄς προσευχηθῶμεν,
Εἰρήνη πᾶσι σύντροφοι,
Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.
"Ὁ μὰτ Γζόντ' γονὶδ ὄλ δι' χαρτ
Τοῦ μιλίβ χλιαστοῦ
Ἄς μᾶς τολὰ ὄλλοια,
Μλασοῦνη καὶ μαριδά.
"Ἄς γονὶδ ὄλ γονὶδ ὄλ
Μετὰ τὰ χλιαστὰ δίνε μας
Παστίτσι κακαρόν.
Τοῦτ' ὄλλοον Ἀποκάλυψι,
Ἄντ δι' Ἰερσμάς
Γλέντια εἰς τὴν Ἀνάληψι
Καὶ ἀμαξόδρομίας.
Μπίρρα δινέ μᾶς πάντοτε
"Ὅλοι γὰ νὰ μεθάμε

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Σ Π Ι Θ Α

1925

Χίλια ἐγγυαλόσια εἴκοσι
καὶ πέντε ὁ νέος χρόνος
καὶ οἱ Ρωμαῖοὶ σκοιῶντοιαί
γὰ κέρματα ἀφρόνως.

Πρὸς τὸ παρὸν ἡ «Σπίθα» μας
ἑβδομαδιαία θάναται
καὶ σοὶ τὴν διαβάζοντα
ἴσα γέλοια θέ νὰ σκάνε.

Τὸ φύλλο ποῦ πωλιέται
κὲ ἀπ' ὅλους ἀγαπιέται

Λεπτὰ πενθὴν τὰ θὰ πωλιέται
τὸ φύλλο μας ἴστην ἀγορὰ
ποῦ σὺν κὲ αὐτὸ δὲν ξαναδύγηκε
ἴστην Κέρκυρα καμὰ φορά.

Συνδρομὲς γὰ ἕνα χρό-
νο καὶ γὰ ἕξ μῆνες
μόνο.

Γὰ ἕνα χρόνο εἴκοσι
δραχμοῦλες θὰ μετρήσῃ
ἐκεῖνος ποῦ ἴστη «Σπίθα» μας
συνδρομητὴς θὰ γίνῃ.
Κὲ ἂν ἦναι καὶ ἐξέμνηρος
συνδρομητὴς νὰ μείνῃ,
δραχμοῦλες δέκα μοναχὰ
ἴσα χερίά μας θ' ἀφίνη.

Ἐπιστροφές, χειρόγραφα
καὶ γράμματα ἀπ' εὐθείας
νὰ στέρνωνται ἴστη «Σπίθα» μας
δίχως ἐργασίας.

Ὅσο γὰ τὰ παράπονα
τῶν ὑποσηρικῶν μας
— κὲ αὐτῶν τῶν δικαστῶν μας —
ζητοῦμε ἀπὸ πρωτῆτερα
ἐπιεικῆ τὴν κρίση
κ' ἔτσι ποῦ λέτε ἡ «Σπίθα» μας
χρόνια πολλὰ θὰ ζήσῃ.

Συνδρομὴ Ἑξωτερικοῦ Λίρα I
ἢ Ἀμερικῆς Δολλάρια 5

Ὅποιος τὸ φύλλο μας κοπιεῖ
καὶ δὲν τὸ ἐπιστρέφει
λογίζεσθαι συνδρομητὴς
καὶ δίχως νάχη κερὶ.

ΦΥΛΛΑ περασμένα
μὲ δραχμὴ τὸ ἕνα.

Φύλλα περασμένα
ὅποιος θ' ἀγοράσῃ
μὲ δραχμὴ τὸ ἕνα
εἰς τὸ χερὶ θὰ μᾶς σιάσῃ.

Τοὺς ἀπιστοὺς ἀνυχιλασιᾶς
Τότε θὰ συχοῦμε.

Ἐξηκολούθει ἡ προσευχή,
Ὅποτε αἰφνιδίως,
Στὸ σταυλο ἀστυφύλακες
ἤμαθ' ἄνοιξις.

Ἐὸν πρόεδρον ὠδήγησαν
εἰς τὴν ἀστυνομία

Ἐκεῖ τὸ δρόμο ἔλεγε

Σὺ τράνου γιλόρια μίαν

Ὁ χιλασιᾶς σκορπιστήσαν

Κὲ μὲ τὰς δύο κομπάρους

Ὁ Ζαβελὸς εἰπεῖς

Κ' ἔλεγε ἡ ἀστυνομία

Μπατ' ἰδοὺ τὸν αὐτὸν σὺ

λαὶ δὲ τὸ πᾶν κάνομε

εἰν ὅλα κοπιαιόρες.

Ἐπὶ ὅσα διδασκοῦμε

Ἐπὶ ὅλα παραμῦθι

Καὶ δι' ἡ χιλιετηρίδας

Κατὰ τὴν καὶ διελέθῃ.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΔΕΣ

Κέρκυρακίων τὴν μαντιαν
πρὸς τοὺς ξένους μας τοῦ τόπου
θὰ ὕμνω, ὦ! Μοῦσα πλέον
ἀνευ δισταγμοῦ καὶ κόπου.

Τέ τῶν τόσων ἡ κυφύτης
καὶ πρωτοφηνῆς μωρεῖα
νὰ κυριερχῆ σὲ χόρην
ὅπου ἤθισσε σφίλια

Καὶ τί ἄνθρωπε νὰ εἶπῃς
καὶ σὺν ποιῶδες νὰ ὀνομάσῃς
π' ἂν ἀρχίσῃς ἀπ' τὸ Δῆμο
τὰ μυαλά σου θὲ νὰ χέσῃς

Ὅπως κατὰ συγκυρίαν
κατὰ παρελθόντας μῆνας
ὁ Τυμίας παρετήθη
κ' ἔδιδε βορὰν εἰς κύνες

Ἡλιεῖστοι διεξεδίκουσαν
τὴν πολυτερεῖα τῆ ὀπίσ.
Ὡς καὶ ἕνας ἀρδανέτης
μὲ τὸ κῶκινὸ του φέσι

Οἱ Κόρυφαῖοι σὺν τὰ μπάγγα
φώναζαν καὶ ἀπειλοῦσαν
πλὴν ἐνόησαν ἡματιῶς
κὲ ἀερίαι ἐρυφουσαν

Ἐτυπτον τὰ μέτωπά τους
ἔφθοναν ἴσα Ἐπουργεῖα
πλὴν κ' ἐκεῖ τοῦς ἐπενοῦσαν
γὰ ὄνταρτα γέλοια

Καὶ μὲς' αὐτὸ τὸ χάλασμα
σ' αὐτῆνε τὴν ἀντάρα
ἕνας γκατρός τοῦς ἔκαμε
καὶ τοῦπρασσε τρομάρα

Ἐνα χατζάρι ἄρπαξε
σὺν κῶκινῶν ποῦ ἴστο
καὶ πᾶν' ἀντιθέμενον
κακῶς ἐξεδίκαστο

Γαμβρό ἴδιὸ του ἀπόστρατο
τῆς νῦν Ἀστυνομῆας
ἴστο Δῆμαρχο ἐκρότανε
χωρὶς ἀντιλογίας

Ἡ Δῆμαρχε ἐταῦτος ἴδω
θὰ νομασθῇ Τυμίας
ἄλλως θὰ χάσῃς παλκιάς
καὶ ἀκραφνεῖς φιλείας

Δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν τόπό μας
πλὴν ἔχει πολλὰς γνώσεις
κὲ ἀπ' ὅσα μέρη ἐγύρισσε
ἐπῆρην ἐντυπώσεις

Καὶ πῶς καλέ μου ἄνθρωπε
ξένον θὰ διορίσω
καὶ ὅλους τοῦς ἐντόπιους
ἀπ' ἔξω θὲ ν' ἀρίσω;

Ἄφες τὰ λόγια Δῆμαρχε
κ' οἱ ντόπιοι δὲν ἀξίζουσι
οὔτε κλωνάρια ἀπὸ μυρτιάδες
δὲν εἶν' καλοὶ νὰ σιχίζουσι

Ἐἴναι ἐκρυτάρχησαν
σὲ τοῦτηνε τῆ χόρην
κ' οἱ ντόπιοι τοῦς προσκύνησαν
καὶ τοῦδῆσαν καὶ δῶρα

Κὲ ἐκτός αὐτῶν κὲ ἄλλα πολλὰ
συμβαίνουσι μακαρίως
ποῦ μόνον καρποτερηθῆς
γνωρίζουσι κρυφίως

Χρόνος ἔκτοτε προήλθε
καὶ εἰς τὸν αἰλὸν δέλεπε
ἕνας δὲ τῶν Κόρυφαίων
ὅπου δῆπον τὸν τέρπει

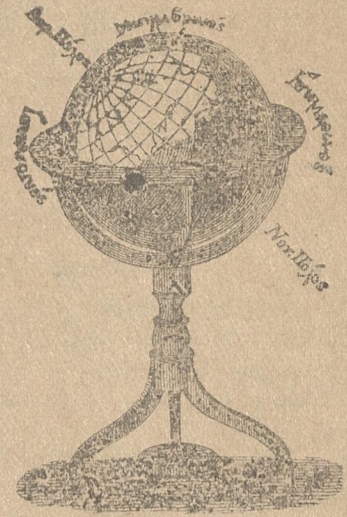
Καὶ σὺν ὄρωμ' ἂν τὸν φέσῃ
καὶ τὸ σπῆτι ἂν τοῦ παρῃ
θάνω σιόχημα τὰ μπάγγα
ποῦ θὰ τῶχη γὰ κέρματι

Ἐτσι εἶναι ἄνθρωπέ μου

δυστυχῶς ἡ ἀνθρωπότης
καὶ τ' αὐτὴ τῆς ἕς τεντῶνη
ἡ κινάζουσα νεότης

Τὸ δὲ ῥητὸν παρεόχεται
σὺν νάταν' στοιχειωμένο.
«Παποῦτσι ἀπ' τὸν τόπό μου
κὲ ἄς εἶν' καὶ μπαλωμένο».

Σατάν

Σὲ κάποιον ὑψηλόφρονα
καὶ νέον τοῦ συροῦ
ποῦ μέχοι χθὲς ἐδίδασκε
τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ

Ἄν καὶ διδάσκαλος αὐτὸς
καὶ τῶν πολλῶν κατηχητῆς
Νέρων ἐφάνη μισητός
καὶ ταπεινὸς ἐκδικητῆς

Ἀπίστευτον πλὴν ἀληθές
τὸ μῖσος οὗτος νὰ κηρύττῃ
κὲ ὅλος ὁ κόσμος νὰ ἀπορῇ
καὶ ἐξ αἰτίας του νὰ φρέττῃ

Αὐτὸς ποῦ μόνον τὴν εἰρήνην
καὶ τὴν ἀγάπην ἐπὶ γῆς
κινῆσκον ἔχει νὰ κηρύσῃ
ἴσους Χριστιανοὺς ὀλημερίς

Ἡλὴν ὅμως τίποτα ποῦ μῖσος
κ' ἐχθροὶ πολλοὶ τὸν τρυφούζουσι
φιλιφρονήσεις φιλικά
πιστεύομεν πῶς δὲν ἀξίζουσι

Καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον συμβουλήν
ἴστων νέον δίδομεν ἀπὸ καρδίας
νὰ φύγῃ τὸ ταχύτερον ἀπ' τοῦς Κόρυ-
φοῦς καὶ διὰ πρώτης εὐκαιρίας.

Βούροδουλας

Τρέξατε ὅλοι
ἀπόψε
Στὸ θέατρο
τῶν Ποικιλιῶν
ΑΡΧΙΖΕΙ τὰς παραστάσεις
τοῦ ὀδαιμόνιος ταχυδακτυ-
λουργός — ὑπνωτιστῆς

ΧΑΝΤΗ-ΜΠΑΝΤΗ

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Σὺν σοῦ πᾶ αὐτῆ γλυστράει
μὲ τ' ἀνάλαφρό τῆς πόδι.
Καὶ αὐτὸς τὴν κηνογίαι
ἀπὸ πίσω σὺν... Χ τὰ πόδι εἶ

Κὲ ἂν τυχὸν τὴν συλλαμβάνῃ
μὲς' τὸ μῆνα μὲν φορῆ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΛΟΥΡΓΙΟΥ

Ἐἴναι μὲγρον καὶ ἀγαθῆ.
βαδίζε πάντα σθερῶ
καὶ κλένει πρὸς τὴν ντέρια.

Τὸ Δορονζόν